

PREFAȚĂ

CEA MAI FRUMOASĂ POVESTE DE IUBIRE

Un copil, o floare, o stea licărind în imensitatea cerului... Ce poate fi mai fascinant, mai prețios decât aceste simboluri ale bucuriei de a trăi, ale frumuseții oamenilor, ale profunzimii Universului? Ah, da, desigur: mai e nevoie, absolut obligatoriu, și de ceva care să le unească, să le determine mai întâi să se apropie, apoi să se contopească de la sine într-o entitate unică, într-un trup material indestructibil și mai ales în unul limpede și etern alcătuit din vise și tăceri, din priviri și zbateri de gând, din dorințe și mângâieri fără atingere. Iar acest liant magic nu poate fi altul decât iubirea – acea esență pură obținută prin trudă și jertfă, în alambicul alchimic al sufletului uman.

Călătorie prin tainele universului omenesc

Ei bine, dragii mei, dacă veți replica neîntârziat că așa ceva nu există, că sunt doar vorbe frumoase și închipuiri melancolice, vă voi contrazice: ba există, iar dovada de necontestat că așa este o aveți chiar în fața voastră! Vorbesc despre această carte fascinantă – o povestire, dacă e să o numim cu o noțiune cât se poate de prozaică și simplistă – carte despre care vă voi dezvălui un mic secret: cred că nu chiar întâmplător, în cele peste șapte decenii de când ea a fost dăruită oamenilor, povestea Micului prinț a fost

tradusă în peste 140 de țări, într-un număr ce depășește 140 de milioane de exemplare. Și - iată micul secret! - prin fabulosul său succes a devenit a doua cea mai cunoscută și mai vândută carte din toate timpurile, cea dintâi fiind *Biblia!*

La drept vorbind, e aproape imposibil de încadrat această creație literară într-un gen și o specie anume, așa încât aș aprecia, foarte succint, că avem de-a face cu o parabolă a lumii în care trăim, cu puternice conotații religioase transpuse într-un cadru modern. Dacă vrei, păstrând proporțiile, am putea face astfel o analogie cu așezarea unei piese muzicale de acum 50-60 de ani pe ritmuri actuale, mult mai alerte. Însă, revenind, trebuie să remarcăm alcătuirea acestei povestiri sub forma unui puzzle de imagini cu nuanțe deopotrivă realiste, metaforice și suprarealiste.

O lecție cu efecte reversibile

Practic, narațiunea cu fir destul de fragil are numai două personaje: în primul rând, firește, pe băiețelul ce pare abandonat într-un Univers al așa-zișilor oameni mari, un copil al stelelor mai matur în judecată, de cele mai multe ori, decât adulții aproape caricaturali, ce stăpânesc ori numai locuiesc pe planete mărunte, parcă din vremuri imemorabile; în al doilea rând, pe naratorul însuși, un adult pe care un bizar accident de avion îl obligă să refacă într-un fel, în sens invers, drumul prin viață parcurs până atunci, spre a se reîntâlni cu copilul din el și a înțelege lucruri vitale care pentru majoritatea adulților sunt pierdute definitiv.

Micul prinț poate fi citită și ca o narațiune despre un traseu inițiativ parcurs - din punct de vedere fizic și

cronologic - împreună, de copil și de narator, dar pe coordonate paralele, deoarece fiecare vine la întâlnirea fugitivă din deșert cu propria sa experiență și deci cu propria sa mentalitate. Și - să nu vă mire - în multe rânduri nu copilul e cel care are de învățat de la „omul mare” (pilotul naufragiat în nisipuri, desigur!) adevăruri majore despre lume, ci exact invers. Pentru că micul prinț reprezintă într-un fel Paradisul pierdut al fiecăruia dintre noi, acel tărâm uman al curățeniei și al candorii la care visăm să ne întoarcem cândva, deși știm bine că, astăzi cel puțin, curgerea timpului este ireversibilă.

„Vârsta de aur” - un timp al marilor revelații

Nu e o întâmplare faptul că, la începutul povestirii sale, autorul își amintește de un episod aparent banal, însă pus bine la păstrare în cămara cu amintiri din copilărie: descoperirea și mai ales reproducerea unui desen ce înfățișa un șarpe înghițindu-și prada. Asta aflăm că se întâmpla pe când naratorul avea vreo șase ani, iar oamenii mari au fost mai întâi nedumeriți de ciudățenia schițată pe hârtie de puștiul altfel plin de fantezie, iar mai apoi oarecum îngroziți de oribilul subiect ales de acesta. De fapt, dragii mei, dacă acceptați să-mi exprim părerea, cred că prin această introducere autorul *Micului prinț* ne oferă, sub o formă oraculară, cheia de citire și de interpretare a întregii povestiri. Căci în final regăsim șarpele care pune capăt, în mod tragic, tulburătoarei întâlniri din deșert, retezând brutal și perfid existența terestră a omulețului cu părul de aur.

Să nu uităm însă că toate au un sens pe lume. Practic, putem înțelege de aici cel puțin două lucruri esențiale. Cel mai la îndemână este să spunem că micul prinț, de fapt, își

încheiase misiunea pe Pământ. Sau, altfel nuanțat, naratorul își redescoperise tainele copilăriei în care stăruiau întrebări fără răspuns, uimiri în fața chipurilor schimbătoare ale Universului cosmic și ale universului omenesc, vibrații neînțelese ale inimii și acele doruri imposibil de exprimat în cuvinte, de lucruri aparent îndepărtate, dar descoperite deseori în chiar ființa noastră de oameni muritori. A doua direcție pe care o putem urma este aceea, diferită și mai subtilă, a *Bibliei* și, în general, a credinței, indiferent de divinitatea atotstăpânitoare. Căci, din această perspectivă, șarpele nu poate fi altceva decât promotorul păcatului primordial și exponentul răului răspândit în lume, iar celelalte personaje din planul secundar - simboluri ale cunoașterii umane nemijlocite, prin căutare, dar și ale viciilor și slăbiciunilor cărora nu de puține ori făptura umană le cade victimă.

Dragostea, mecanismul etern al Cosmosului

Peste toate acestea, însă, se așterne mereu, blândă și binefăcătoare, în fiecare clipă de viață, de neviață și de moarte, lumina iubirii. Iar dacă ideile enunțate și eșafodajul pe care l-am clădit până aici vi se par cam labirintice, complicate și ambigue, ei bine, mă încumet să vă spun că, în fond, totul este dezarmant de simplu. Iar meritul total, dacă putem vorbi despre așa ceva, nu îl are neapărat autorul, nici subiectul ales și modul de expunere și nici măcar educația și puterea de analiză a minții cititorului: iubirea, prietenia, apropierea sinceră și totală dintre oameni, dintre oameni și flori, dintre oameni și animale ori Cosmos - iată ce ține de fapt în echilibru acest fabulos Univers nemărginit din care și noi facem parte!